

Børnehave- og fritidspædagoguddannelserne indeholdt to øvelsespraktikperioder i 1. år og én i 2. år. Ved praktikken i 1. år var ordningen den, at praktiklæreren dvs. den medarbejder, som praktikinstitutionen havde knyttet til den studerende under praktikperioden, i hver periode afgav en skriftlig udtalelse om den studerendes standpunkt (betænkeligt/ikke betænkeligt). Efter afslutningen af den anden periode foretoges en samlet standpunktsbedømmelse. Var de to praktiklærere enige, var deres bedømmelse bindende for seminariet. Var de derimod ikke enige, traf seminariet (praktiklederen) afgørelse om bedømmelsen efter drøftelse med praktiklærerne i fællesskab. Ved afslutningen af praktikken i 2. år afgav praktiklederen standpunktsbedømmelse bl.a. på grundlag af resultatet af en samtale med praktiklæreren og den studerende.

I socialpædagoguddannelsen, hvor der var tre praktikperioder, lignede ordningen den, der gjaldt i børnehave- og fritidspædagoguddannelsernes 1. år, jf. ovenfor. Praktiklæreren afgav ved den enkelte periodes afslutning efter drøftelse med den studerende, men i øvrigt uden seminariets deltagelse, en skriftlig udtalelse med en vurdering af den studerendes udbytte i relation til målene. Udtalelsen indsendtes til seminariet umiddelbart efter periodens afslutning. Efter afslutningen af den sidste praktikperiode i 3. studieår traf praktiklederen afgørelse om, hvorvidt den studerendes samlede praktik kunne godkendes. Til grund for afgørelsen lå de tre praktiklærerudtalelser og den studerendes løsning af praktikopgaver. Som det fremgår, var der efter de gamle ordninger situationer, hvor seminariets praktikleder foretog bedømmelsen, men også situationer, hvor det alene var praktikinstitutionen der foretog bedømmelsen, eller hvor institutionens bedømmelse var bindende for seminariet.

Men i øvrigt finder jeg ikke, at der er grund til at gå dybere ind i, hvordan de gamle ordninger var. Et af de afgørende elementer i pædagoguddannelsesreformen i 1991 var jo netop de ændringer vedrørende praktikken, hvorefter de studerende nu i to halvårsperioder skulle ansættes som lønnede medarbejdere i praktikinstitutionerne. Denne grundlæggende ændring af vilkårene for studerende i praktik betød, at man ved fastlæggelse af praktikordningen i den ny pædagoguddannelse ikke kunne hente megen inspiration i de gamle uddannelser, men måtte tage udgangspunkt i, at de studerende i hovedparten af praktikken i den ny uddannelse var i

et lønnet ansættelsesforhold i en praktikinstitution.

I den betænkning (nr. 1213 af november 1990), der ligger til grund for den ny pædagoguddannelse, er det foreslået, at 1. års øvelsespraktik alene bedømmes af praktikinstitutionen.

Om praktikken i 2. og 3. år hedder det: »Den studerende indgår i den lønnede praktik i institutionernes hverdag og får ansvar som lønnet medarbejder. Men uanset, at der via en lønnet praktik sker en rolle- og funktionsforskydning fra studerende til medarbejder, er praktikanten dog fortsat under uddannelse, og det er vigtigt, at også den lønnede praktik bliver en integreret del af studiet. Dette foreslår udvalget sker bl. a. via en ansættelse af praktikanten i gennemsnitlig 30 timer pr. uge, hvilket giver mulighed for en vis studietid samt for at spare timer op til teoriindkaldsugerne« (s. 39). Denne passus svarer til de lovbetragtninger, jeg citerede i mit tidligere svar af 8. juli 1997. Det er således for mig ingen tvivl om, at det har været hensigten at give praktikinstitutionerne ansvaret for den del af uddannelsen, der foregår dér, primært fordi tilrettelæggelsen af praktikantens arbejde hører under institutionsledelsens kompetence.

Betænkningensudvalget foreslog imidlertid, at bedømmelsen af den studerende i lønnet praktik sker i et samarbejde mellem praktikstedets og seminariets medarbejdere. Dette forslag blev fulgt ved udstedelse af bekendtgørelsen om uddannelsen i 1992 – også hvad 1. års praktik angik.

Denne ordning med en fælles kompetence til at bedømme praktikforløbet har imidlertid givet anledning til de problemer, jeg nævnte i mit tidligere svar, og som er baggrunden for, at vi nu har arbejdet på en ændring, hvorefter ansvaret for bedømmelsen af en studerendes udbytte af praktikken som udgangspunkt ligger samme sted som ansvaret for tilrettelæggelse og vejledning, nemlig på praktikinstitutionen.

Under drøftelserne i Seminarierådet for Pædagoguddannelsen nåede man frem til det kompromis vedrørende seminariernes deltagelse i vurderingen, som spørgeren omtaler i spørgsmål nr. S 2774. Det forekommer mig ganske fornuftigt at inddrage seminarierne i de tilfælde, hvor praktikinstitutionen er betænkelig ved at godkende en studerendes praktik. Jeg finder ingen afgørende indvendinger mod, at man i disse situationer forpligter seminariet til at bidrage til en afklaring af, om den studerende har nået målene, og giver den studerende